

ת"פ 68916/01/23 - מדינת ישראל נגד שעבאן עויצי (עציר)- בעניינו, עמאד עביד

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 68916-01-23 מדינת ישראל נ' עויצי(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופט שרון דניאלי המאשימה נגד הנאשמים	מדינת ישראל
		1. שעבאן עויצי (עציר)-בעניינו 2. עמאד עביד (עציר)

גזר דין (בעניין הנאשם 1)

1. נאשם 1, שעבאן עויצי (להלן - הנאשם או הנאשם 1), תושב איזור יהודה ושומרון (להלן - האיזור) הורשע ביום 6.9.23 על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל), קשירת קשר לעשות פשע עם נאשם 2, עימאד עביד (להלן - נאשם 2) ואחר שזהותו ידועה למאשימה (להלן - האחר) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין), גניבה בצוותא לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, החזקת מכשירי פריצה בצוותא לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התפרצות בצוותא לבית מגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, הסגת גבול פלילית בצוותא לפי סעיף 447(א) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, וכן בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

2. כתב האישום מתאר בשלושה אישומים מסכת אירועים עבריינית שהתרחשה ביום 17.1.23 לפנות בוקר, עת שלושה תושבי האיזור, ובהם הנאשם 1, נכנסו לישראל שלא כדין והגיעו עם רכב להוד השרון, כשהאחר נהג ברכב ושני הנאשמים התפרצו לשלושה בתים, בזה אחר זה, וגנבו מהם רכוש רב. לאחר שהתפרצו לבית השלישי במספר, אסף אותם האחר, והשלושה נסעו ברכב לכיוון מחסום חוצה שומרון. בשלב מסוים הבחינו השלושה במחסום משטרת, והאחר "פירסס" לפתע, והחל נוסע בשולי הדרך בניגוד לכיוון התנועה בכביש מס' 5, עד שהרכב התנגש ברכב אחר בו נהג מר איל סנדר, וכתוצאה מההתנגשות נפגע סנדר, וכן נפגעו כל שלושת יושבי הרכב (האחר ושני הנאשמים).

כאמור, הנאשם 1 הודה בכתב האישום בדיון שהתקיים ביום 6.9.23, ומכאן ביקשו הצדדים לדחות את שמיעת הטיעונים לעונש ליום 12.9.23, מועד בו נשמעו הטיעונים לפניי.

3. עובר להודאתו של הנאשם 1 בכתב האישום, הודה הנאשם 2 בכתב האישום בעבירות שיוחסו לו כבר בישיבה שהתקיימה ביום 8.6.23, אזי הציגו המאשימה והנאשם 2, באמצעות בא כוחו, עו"ד יעקב טולדו, הסדר טיעון עמוד 1

"סגור" במסגרתו עתרו בהסכמה כי יוטל על הנאשם 2 עונש של 36 חודשי מאסר בפועל שיכללו בתוכם את עונשי המאסר המותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו, לצד ענישה נלווית לרבות פיצוי.

למעשה, בישיבה זו היה אמור להיות מוצג הסדר גם בעניינו של נאשם 1, אך הצדדים לא הצליחו, וליתר דיוק לא השכילו, להגיע להסכמות, והדבר הוביל לקביעת התיק לשמיעת הוכחות בעניינו של נאשם 1 בלבד. לאחר שביום 11.7.23 וביום 20.7.23 התקיימו שתי ישיבות הוכחות בתיק, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הגיעו להסדר טיעון שהוצג כאמור ביום 6.9.23.

4. בהתאם להסדר הטיעון בין המאשימה לנאשם 1, הוסכם כי זה יחזור בו מכפירתו, והצדדים יטענו באופן חופשי לעונש. כאמור, טיעוני הצדדים לעונש נשמעו בדיון שהתקיים ביום 12.9.23.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי רותם - גרינבוים, פתח וציין בטיעונו כי הנאשם 1 יליד שנת 1984, וסקר בתמצית את נסיבות האירועים מושא כתב האישום. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם 1 פגע במעשיו בערכים מוגנים רבים וביניהם זכותה של המדינה לברור את הבאים בשעריה, פגיעה בקניינם של אזרחים ובתחושת בטחונם האישי, וכן הדגיש את חומרת העבירות שהתבצעו בשעות הבוקר המוקדמות, כשסביר שדיירי הבתים לנים בבתיהם, ופוטנציאל הנזק חמור עוד יותר לנוכח האפשרות למפגש בין הנאשם וחברו שפרצו לבתים ובין דייריהם. ב"כ המאשימה ציין בהגינותו כי הרכוש שנגנב מהבתים הוחזר למתלוננים, אך הזכיר כי כך היה רק בשל התאונה.

ב"כ המאשימה ציין כי לחובתו של הנאשם עבר פלילי משמעותי שכולל בתוכו 7 הרשעות קודמות (הרישום הפלילי של נאשם 1 הוגש וסומן טל/2), וכי בגין הרשעתו האחרונה בת"פ (שלום - נתניה) 21-11-27670 מיום 2.12.21 הוטלו עליו גם שני מאסרים מותנים ברי הפעלה. ב"כ המאשימה טען כי מהרישום הפלילי של הנאשם ניתן לראות כיצד במרוצת השנים הוא הלך והחמיר את מעשיו, כך שהחל תחילה לבצע עבירות של כניסה לישראל גרידא, בהמשך נכנס לישראל וביצע עבירה נלווית של הפרעה לשוטר, ולאחר מכן החל גם לבצע עבירות רכוש עד לביצוע העבירות החמורות בתיק שלפניי. הוא הוסיף כי גם מאסרים מותנים שהוטלו עליו בהליכים קודמים לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות.

ב"כ המאשימה ציין כי בשקלול כל הנתונים עליהם הצביע, עותרת המאשימה שיוטל על הנאשם עונש "**שלא יפחת מ- 36 חודשי מאסר**", וזאת בשל קושי ראייתי, כפי שעתרה גם בעניינו של נאשם 2.

ב"כ המאשימה הבהיר כי לגישת המאשימה אין הצדקה להקל בעונשו של הנאשם 1 ביחס לעונשו של הנאשם 2, אף שיש הבדל ביניהם בכל הנוגע למשך המאסרים המותנים, שכן הובהר בעניינו של הנאשם 2 כי בשל הקושי הראייתי, ההקלה עימו תתבטא בחפיפה מלאה של המאסרים המותנים לעונש המאסר בפועל, וזוהי גם ההקלה העונשית שצריכה להיות בעניינו של הנאשם 1, ותו לא, בהתאם לעקרון האחידות בענישה, ובשים לב גם לעובדה שנאשם 2 הודה בכתב האישום בטרם החל הליך ההוכחות. ב"כ המאשימה ביקש שיוטל על הנאשם 1 גם מאסר מותנה ממושך, שירתיעו מלחזור ולבצע עבירות וכן קנס ופיצוי למתלוננת בתיק.

כן הפנה ב"כ המאשימה לפסקי הדין של בית המשפט העליון ברע"פ 4121/23 **שאפי שוויקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.6.23) ורע"פ 4789/22 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.7.22) בהם נדחו בקשות רשות ערעור של נאשמים שנידונו לתקופות מאסר ממושכות בגין ביצוע עבירות דומות לאלו שבוצעו על ידי הנאשם.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד עלאא תלאווי, פתח את טיעונו בציינו כי מלאכתו של בית המשפט בתיק זה "היא מאוד קלה", וכי בית המשפט נדרש בגזירת דינו של הנאשם 1 ליישם שני עקרונות: עקרון השוויון ועקרון דירוג העונשים, וכי יש לערוך את ההבחנה המתבקשת בין שני הנאשמים מכמה היבטים, ולא משנה בהקשר זה מה מתחם העונש שייקבע.

מכאן, ביקש ב"כ הנאשם 1 להראות מדוע נסיבותיו של הנאשם 2 חמורות באופן משמעותי מנסיבותיו של הנאשם 1, בשים לב לכך שהורשעו בעבירות זהות, שאין חולק על חומרתן.

ב"כ הנאשם 1 ציין כי עובר להרשעתו של הנאשם 2 עמדו לחובתו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה בני חודש ו-6 חודשים (ובסך הכל 7 חודשים), כפי שעלה מטל/1, ואילו לחובתו של הנאשם 1 עמדו שני מאסרים מותנים בני חודשיים ו-3 חודשים (ובסך הכל 5 חודשים), ומאחר שבתי המשפט נוהגים במקרים מעין אלו להפעיל את המאסרים המותנים בחופף זה לזה ורק אז במצטבר לעונש שמוטל בגין התיק כאן, הרי שיש מקום להקל בעונשו של הנאשם 1 ביחס לנאשם 2 ב-3 חודשים (מאחר שנכון להפעיל נגד הנאשם 2 - 6 חודשי מאסר במצטבר, ונגד הנאשם 1 - 3 חודשי מאסר במצטבר).

נתון שני הפועל לטובתו של הנאשם 1, ומצדיק הקלה משמעותית בעונשו ביחס לנאשם 2, הוא עברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם 2, שכולל הרשעות רבות בעבירות רכוש, וריצוי עונשי מאסר ממושכים, לרבות עונש של לא פחות מ-11 שנות מאסר בפועל שהוטלו עליו בגזר דין אחד. ב"כ הנאשם 1 טען כי במקרה זה ניתן היה לסבור כי המאשימה תבקש, בטיעון פתוח, לחרוג לחומרה ממתחם הענישה בעניינו של נאשם 2, לו היה נערך טיעון פתוח כזה. בכל מקרה, לנוכח העובדה שעברו הפלילי של הנאשם 1 קל בצורה משמעותית, נדרשת הפחתה נוספת של "עוד מספר רב של חודשים" ביחס לעונשו של הנאשם 2.

נתון שלישי המצדיק הקלה בעונשו של הנאשם 1, לשיטת בא כוחו עו"ד תלאווי, הוא פגיעת המאסר בנאשם 1, וזאת לנוכח השלכותיה של התאונה המתוארת בכתב האישום על מצבו הרפואי עד למועד שמיעת הטיעונים לעונש, כפי שניתן היה להתרשם ממצבו של הנאשם 1 בדיונים ואף ניתן ללמוד מהמסמכים הרפואיים המצויים בתיק.

ב"כ הנאשם 1 סיכם וציין כי הוא מודע לכך כי בנסיבות רגילות, העונש של 36 חודשי מאסר בפועל שהוטל על הנאשם 2 הוא עונש "לא מחמיר", אבל בנסיבות תיק זה, ולנוכח העונש שהוטל על הנאשם 2 שנסיבותיו חמורות בצורה משמעותית מנסיבותיו של הנאשם 1, על בית המשפט להטיל על הנאשם 1 עונש המתמצה בימי מעצרו, ובנסיבות העניין לא יהיה מדובר בעונש קל, וגם לא כזה שיהווה "תקדים" או עונש חריג בפסיקה, לנוכח הנסיבות הייחודיות של התיק ושל הנאשם 1.

דין והכרעה

7. הצדדים הגיעו להסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם, וזאת לאחר שהחלה להישמע פרשת התביעה. אציין בקצרה כי מלכתחילה היה ברור כי בנסיבותיו של תיק זה, שמיעת העדים לא הייתה בלתי נמנעת, וניתן היה להגיע להסכמות שתחסוכנה מזמנם של העדים וכן של הצדדים, ושהיו מביאות גם לסיום מהיר ויעיל יותר של ההליך. לשני הצדדים אחריות מסויימת לכך שהסכמות אלו לא התגבשו בשלב מוקדם יותר, אך במקרה זה מוטב מאוחר מאשר לעולם לא.

על כן, לא מצאתי שיש מקום לזקוף לחובתו של הנאשם 1 את העובדה שחלק מהעדים נשמעו, גם לא בעת השוואת עניינו לעניינו של הנאשם 2.

8. טווח הענישה המוסכם הוביל את הצדדים להימנע מהתייחסות לשאלת מתחם הענישה הראוי, אך בית המשפט רשאי לדון בשאלה זו (לעניין זה ר' ע"פ 512/13 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.12.13)). עם זאת, כפי שציין כבוד השופט זילברטל בע"פ 2524/15 **איוון שפרנוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.9.16):

"הניסיון להתאים את כלל השיקולים המצויים בתיקון 113 לתנאי הסדר טיעון עשוי לגרום לעיוות מסוימת של כוונת הצדדים שעמדה בבסיס הסדר הטיעון. לדוגמא, במצב בו נקבע מתחם עונש בו הרף העליון גבוה מתקרת הענישה המוסכמת בהסדר טיעון, בית המשפט עלול לבחון את השיקולים לקביעת העונש שאינם קשורים לביצוע העבירה מנקודת מוצא שונה מזו שעמדה בבסיס הסדר הטיעון, בה העונש המירבי הראוי בגין העבירות מחמיר יותר. דבר זה עשוי להטות את העונש שנגזר כלפי מעלה, וכך להוביל להחמרה בעונש אותו היה הנאשם רשאי לצפות בעת עריכת הסדר הטיעון. קשיים אלה מתגברים כאשר התביעה נמנעה במכוון מלטעון לגבולות מתחם הענישה".

וכן:

"יש משמעות רבה לגבול העליון של העונש לו טוענת התביעה בגדרו של ההסדר עם הנאשם. נוכח הצגת רף ענישה עליון מוסכם, על כל סטייה לחומרה מן המוסכם, גם בקביעת מתחם העונש, להיעשות במקרים חריגים, ותוך מתן נימוקים לכך".

כן ברור כי בעת גזירת העונש בעת הצגת הסדר טיעון מעין זה, על בית המשפט להתחשב בשיקולים נוספים, כגון כאלו הנוגעים לשיקול דעתו של בית המשפט בקבלת הסדרי טיעון ושיקולי אחידות בענישה.

מובן, שבית המשפט אינו כבול להסכמות שהושגו בין הצדדים בענייני ענישה, ובסמכותו לקבוע מתחם החורג מהטווח המוסכם ולגזור עונש חמור מזה שביקשה התביעה הכללית (כפי שגם ציין בית המשפט העליון בע"פ 2524/15 הנזכר לעיל), אך רק במקרים חריגים יעשה כן בית המשפט (ר' למשל ע"פ 1281/06 **בורשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.4.08)).

9. ברוח דברים אלו, ולנוכח הימנעותם הלא מקרית של הצדדים מלהתייחס לשאלת מתחם העונש ההולם לא מצאתי להתייחס בפירוט לסוגיה זו, ובהקשר זה נתתי דעתי לעובדה כי גם ההגנה אינה חולקת על כך כי העונש לו עותרת המאשימה בעניינו של הנאשם 1 נמוך יותר מהמקובל בפסיקה במקרים דומים, אלא שהדברים נכונים לשיטתה בבחינת קל וחומר ביחס לנאשם 2, שנסיבותיו חמורות באופן משמעותי מנסיבותיו של הנאשם 1.

עם זאת, בניגוד לטענת ב"כ הנאשם 1, מלאכתו של בית המשפט בגזירת דינו של הנאשם 1 אינה "קלה", והיא גם לא יכולה להיעשות בדרך של חישוב אריתמטי גרידא תוך שימוש "**בסרגל ומחוגה**" (לעניין זה ר' ע"פ 9279/02 **בכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.3.03)), תוך התחשבות בלעדית בשיקולי אחידות בענישה והשוואה לעניינו של הנאשם 1, מאחר שעקרון האחידות בענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה (ע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.9.12)).

כך, בית המשפט אינו יכול להתעלם מתוכן האישומים בהם הודה והורשע הנאשם, ובמקרה זה בהחלט מדובר בעבירות רכוש חמורות, שהתבצעו בתעוזה ובצוותא עם אחרים.

אציין, כי המאשימה הפנתה לשני פסקי דין של בית המשפט העליון בהם אושרו עונשים מחמירים יחסית על נאשמים שהורשעו בעבירות דומות לאלו שבהן הורשע הנאשם כאן (5.5 שנות מאסר בפועל לנאשם שהורשע בארבעה

אישומים דומים לאלו שבהם הורשע הנאשם 1 או 14 חודשי מאסר בפועל לנאשם אחר שהורשע באישום אחד דומה לאחר קביעת מתחם ענישה שנע בין 13 ל-29 חודשי מאסר בפועל), וגם אם פסקי דין אלו מבטאים מדיניות ענישה חמורה מעט מזו הנוהגת, הרי שעיון בפסיקה הנוהגת בשנים האחרונות מלמד בהחלט כי עונש של 36 חודשי מאסר בפועל בגין שלושת האישומים המיוחסים לשני הנאשמים בתיק שלפניי, הוא עונש קל יחסית, קל וחומר לאחר הפעלת מאסרים מותנים.

10. יש לתת משקל מוגבל לטעמי להבדל בין תקופות המאסרים המותנים שהוטלו על כל אחד מהנאשמים בתיקים קודמים, מה עוד שהחלטה בדבר חפיפה בין תקופות שני מאסרים מותנים היא בהחלט רווחת, אך היא אינה זכות קנויה שעומדת לנאשם 1, בוודאי לא זכות מוחלטת. בכל מקרה, אין הבדל משמעותי בין עונשי המאסר המותנים שעמדו לחובתם של שני הנאשמים.

משקל משמעותי יותר יש ליתן להבדל בין עברם הפלילי של שני הנאשמים. כפי שציין ב"כ הנאשם 1, וכפי שעולה מטל/1, לנאשם 2 עבר פלילי מכביד ביותר שכולל 6 הרשעות קודמות בעשרות רבות של עבירות רכוש חמורות, האחרונה שבהן מיום 7.3.18 בת"פ (שלום -כפר סבא) 5360-09-17 אזי נידון ל-38 חודשי מאסר בפועל (גם לאחר הפעלת מאסרים מותנים באופן מקל), והחמורה שבהן הייתה בת"פ (שלום - כפר סבא) 1011/08 אזי נידון ל-11 שנות מאסר בפועל (גם לאחר הפעלת מאסרים מותנים) בגין אחד עשר (11) אישומים. עולה כי הנאשם 2 הוא עבריין רכוש החוזר פעם אחר פעם על מעשיו, ולמרבה הצער עבריינותו - אומנותו.

אמנם, לחובתו של הנאשם 1 שבע (7) הרשעות קודמות, אך רובן מתייחסות לעבירות על חוק הכניסה לישראל, ורק שתיים מהן כוללות הרשעות בעבירות רכוש, ואף הן לא ברף החמור ביותר (עבירות של החזקת כלי פריצה לרכב ונסיון התפרצות לבית מגורים).

עברו הפלילי של נאשם הוא שיקול משמעותי בגזירת עונשו (ור' גם הוראת סעיף 40א(11) לחוק העונשין), וההשוואה בין שני הנאשמים מצדיקה הקלה בעונשו של הנאשם 1 ביחס לעונשו של הנאשם 2, כל עוד לא הוצגו לבית המשפט שיקולים אחרים המצדיקים הקלה יחסית בעונשו של הנאשם 2 לעונשו של הנאשם 1.

11. נתון נוסף שיש לתת לו משקל בעת גזירת עונשו של הנאשם 1, הינו מצבו הרפואי והפגיעה שחווה כתוצאה מהתאונה המתוארת בכתב האישום. אכן, מדובר בתאונה שהתרחשה כתוצאה מהתנהגות עבריינית חמורה לה היה שותף הנאשם, במהלך הימלטות מהמשטרה ותוך כדי נסיעת רכב בניגוד לכיוון התנועה בכביש בינעירוני, אך הנאשם 1 לא היה זה שנהג ברכב וגם לא יוחסה לו כל עבירה בגין נהיגה פרועה ומסוכנת זו.

כתוצאה מהתאונה נחבל נאשם 1 קשות בפניו, וכפי שעולה מהמסמכים הרפואיים הוא פונה לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, ועל מצבו לאחר התאונה ניתן ללמוד גם מתמונה בה צולם לאחר סיום המרדף (ת/3). עד למתן גזר הדין לא הונחו לפני בית המשפט מסמכים רפואיים עדכניים אודות מצבו של הנאשם כיום, אך במהלך הדיונים שהתקיימו בבית המשפט לפניי, התרשמתי כי גם חודשים רבים לאחר האירוע, הוא סובל עדיין מכאבים עזים באיזור פניו, והוא בקושי מצליח להרים את ראשו. כך, גם התלונן מספר פעמים על הטיפול הרפואי שהוא מקבל.

על כן, יש להעניק משקל מסוים גם לנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מהתאונה, שלא מתקיימים בעניינו של הנאשם 2, וכן להשלכת מצבו הרפואי על תנאי מאסרו (לשם המחשה, ר' הוראות סעיפים 40א(1) ו-40א(3) לחוק העונשין).

12. כאמור, בנסיבות העניין אין לזקוף לחובתו של הנאשם 1 את העובדה כי הודה במיוחס לו בכתב האישום רק לאחר שהתקיימו מספר דיוני הוכחות (בניגוד לנאשם 2), וכן אציין כי גם אין לזקוף לחובתו של הנאשם 1 את העובדה שבניגוד לנאשם 2 הוא גם הורשע בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב (טלפון נייד). דומה כי לא בכדי

גם המאשימה לא טענה זאת, בפרט לנוכח העובדה כי במכלול נסיבות האירוע, והמעשים בהם הודו והורשעו שני הנאשמים, מדובר בעבירה זניחה יחסית, בבחינת טפל אחר העיקר.

13. לאחר שקלול מכלול הנתונים אליהם התייחסתי לעיל, ולנוכח העובדה כי על הנאשם 2 הוטל עונש של 36 חודשי מאסר בפועל, הרי שבשים לב להבדלים בין השניים ומבלי להתעלם מחומרת העבירות והמעשים בהם הורשע הנאשם 1, אני מוצא כי יש להטיל עליו עונש של 28 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית.

סיכום של דבר

14. לאור כל האמור, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 28 חודשי מאסר בפועל, שתחילתם ביום מעצרו 17.1.23;

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון;

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש של קנס ופיצוי.

ניתן צו כללי להשמדת מוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י' חשוון תשפ"ד, 25 אוקטובר 2023, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה עו"ד ליאור חיים סלוצקר, ב"כ הנאשם 1 עו"ד עלא תלאווי והנאשם 2 באמצעות היועדות חזותית.

לנוכח דברי הנאשם, אשוב ואורה לשב"ס לבחון את טענותיו בדבר הצורך בטיפול רפואי, לרבות בדיקה בבית חולים חיצוני, בהתאם לשיקולים רפואיים ולנהלי שב"ס.